

Cazul dramatic al Elizei Mary Barrow- cercetarea de catre politie a mortii acesteia

In noaptea de 13 spre 14 septembrie, in agonie, incepu sa strige : "mor ! mor !". Tipetele sale se auzira in toata casa, dar, in ciuda situatiei dramatice, Seddon gasi de cuviinta sa nu cheme medicul. Incelestat de balustrada scarii, el astepta cu nerabdare ca sarmana femeie sa-si dea sfarsitul. Imediat ce aceasta muri, se repezi in dormitorul ei si incepu sa rascoleasca peste tot.

Mai tarziu avea sa afirme ca nu gasise cu acest prilej decat 10 livre. Din nefericire pentru el, membrii familiei l-au vazut in dimineata zilei urmatoare numarand niste meneai de aur. Tot ceea ce a facut dupa aceasta avea sa dovedeasca un caracter profund odios : depunerea unor sume de bani la banca, vizita la un bijutier pentru a-i cere sa stearga, pe un inel, numele gravat al defunctei sale mame ; obtinerea autorizatiei de inmormantare de la doctorul Sworn. care facu greseala sa-l elibereze fara a se mai deranja sa vada moarta : alegerea unui loc in cimitir din cele mai ieftine si pregatirea ceremoniei funebre.

Cu toate acestea. Seddon "neglija" sa informeze pe varul Elizei, Vonderahe, de decesul acesteia dar, in schimb, nu a uitat sa ceara despagubiri de inmormantare la societatea de asigurari, in suma de 12 silingi, pe care l-ar fi cheltuit din proprii sai bani.

Pe data de 16 septembrie 1911, tristul si saracaciosul sicriu, care continea resturile celei care fusese Eliza Barrow, fu incredintat pamantului intr-un colt indepartat al cimitirului din Finchley.

La numai sase zile dupa aceasta, familia Seddon pleca sa-si petreaca vacanta pe malul marii. Lucrurile pareau sa se sfirseasca aici dar Vonderahe, luand cunostinta intre timp de moartea verisoarei sale, se deplasa la fosta locuinta a decedatei pentru a afla cum au decurs lucrurile, si mai ales pentru a intra in stapanirea mostenirii, care, dupa parere," sa, trebuia sa fie destul de substantiala. Vederea apartamentului Elizei gol ii trezi primele banuieli. Nu avu altceva de facut decat sa astepte. Zece zile mai tarziu, la 9 octombrie, Seddon, reintors din vacanta, il anunta pe Vonderahe ca suma lasata de Eliza Barrow se reducea la numai 10 livre.

Cheltuielile de inmormantare si intretinerea tinarului Ernest Grant se ridicau la 11 livre, 1 siling si 10 pence si jumatate. Vonderahe se vazu dintr-o data pus in situatia sa nu mai spere nimic din gandurile frumoase cu care se hranise in acest timp in privinta mostenirii care il astepta. Din contra, se vedea dator lui Seddon cu mai mult de o livra. E drept ca acesta ii inmanase cateva rochii apartinand defunctei si ceva mobila veche, insa valoarea acestora nu depasea 16 livre, in cel mai bun caz. Intrebat asupra valorilor si a casei, Seddon dovedi ca le primise in schimbul unei rente viagere, de care el se achitase eu regularitate pana la decesul Elizei.

Vonderahe isi stapani cu greutate mirarea. "Dar banii ? bijuteriile ?". mai adauga el cu voce sfarsita. "Ei bine, sarmane prieten, ii raspunse Seddon, toate acestea nu sunt decat niste simple

povesti !".

Parasind locuinta din Tollington Park, Vonderahe isi indrepta pasii catre Scotland Yard. La sectia criminala, inspectorul-sef Ward insarcina pe sergentii Cooper "si Hayman cu elucidarea cazului, care se parea destul de neobisnuit. Cercetarile intreprinse de acestia aveau sa conduca la descoperirea unor fapte atat de tulburatoare incat, la 15 noiembrie, Bernard Spilsbury, la ordinul Ministerului de Interne, proceda la efectuarea autopsiei corpului Elizei Barrow.

Dupa deshumarea sicriului care continea corpul Elizei Barrow, ramasitele acesteia fura transportate la morga spitalului din apropiere. Autopsia nu a dus la evidentierea nici unei leziuni organice care sa poata explica decesul. Nu-i mai ramase lui Spilsbury decat sa ceara chimistului Willcox sa verifice daca defuncta nu a fost otravita. si analizele chimice efectuate de acesta aveau sa aduca o explicatie tulburatoare asupra sfarsitului atat de tragic al nefericitei Eliza Barrow : atat corpul cat si parul sau contineau o importanta cantitate de arsen.

Willcox, stimulat de succesul obtinut de procesul Dr. Crippen, rumega in acel timp ideea sa-si indrepte cercetarile intr-o directie pana atunci neexplorata, anume sa puna la punct un nou procedeu care sa-i permita aprecierea cantitativa a dozei de arsen aflata intr-un cadavru. Cazul Elizei Barrow parea ca vine la timp pentru a-si traduce in fapte ideile care il preocupau, iar prilejul nu putea fi mai nimerit ; el se preta de minune la toate experientele ce se puteau face in acest domeniu.

Pe data de 29 noiembrie, Willcox cantari la morga corpul Elizei Barrow, apoi in laborator fiecare organ pe care il prelevase ; dupa exhumare, corpul moartei cantarea cu totul 27,21 kg, in timp ce ultima greutate cunoscuta a victimei aflata in viata se ridica la 63,5 kg.